

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/230/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713221283
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7713221283.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobkyne E. L., bytom Y., W. N. X, zast. R.. Y. J., advokátkou AK V., Č. X, proti žalovanej SR, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR v Bratislave, o zaplatenie 1 779,50 € s prísl., o odvolaní Ministerstva vnútra SR proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 10C/265/2013-24 z 11.3.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok s tým, že za žalovanú Slovenskú republiku koná Generálna prokuratúra SR. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 1 779,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd vychádzal z toho, že podaním zo dňa 11.2.2013 žalobkyňa zobrala žalobu v častiach návrhu o náhradu ušlého zisku za obdobie od 1.12.2007 do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v sume 200,-€ mesačne počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po dni právoplatnosti rozsudku so splatnosťou do 15. - teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33 193,92 € čiastočne späť a v tejto časti žiadala konanie zastaviť.

3. Uznesením č.k. 10C/34/2012-68 zo dňa 13.5.2013 súd konanie v tejto časti zastavil, ostatné nároky žalobkyne vylúčil na samostatné konanie. Z uznesenia Okresného súdu Michalovce č.k. 10C 137/2013 -25 zo dňa 25.10.2013 súd zistil, že súd konanie o sumu 385,04 € zo sumy 2 164,54 € zastavil a ostatné nároky žalobkyne vylúčil na samostatné konanie, v ktorom má byť rozhodnuté aj o trovách doterajšieho konania. Podanou žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenú jej nezákonným rozhodnutím uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Michalovciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS:ORP-658/OEK-MI-207 zo dňa 29.11.2007, na základe ktorého bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Žalobkyňa voči uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť, v ktorej poukázala na chybné úvahy a nedostatočné skutkové a právne základy vzneseného obvinenia, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry v Michalovciach vyhodnotil sťažnosť ako nedôvodnú. Napriek zjavným nedostatkom prípravného konania bola na žalobkyňu prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce podaná obžaloba. Okresný súd v Michalovciach ju rozsudkom sp.zn. 3T 3/2008 - 236 zo dňa 22.4.2010 od obžaloby oslobodil. Žalobkyňa si po vznesení obvinenia zvolila na ochranu svojich práv obhajcu R.. R. N., advokáta AK V., Š. XX, ktorému vyplatila na základe vystavenej faktúry dňa 11.4.2011 sumu 1 650,68 € a ďalej si uplatnila trovy vynaložené vo veci predbežného prerokovania nároku spolu vo výške 128,82 €. Túto sumu považovala žalobkyňa za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z.

platného do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobkyňa podala žiadosť o predbežné prerokovanie na ministerstvo spravodlivosti dňa 18.8.2010, pričom ministerstvo spravodlivosti postupovalo v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a žiadosť postúpilo dňa 30.8.2010 Ministerstvu vnútra SR. Keďže ministerstvo vnútra v zákonnej lehote neprerokovalo návrh na predbežné prejednanie nároku žalobkyne, žalobkyňa v zákonnej lehote podala žalobu o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej funkcie. Súd má tiež za preukázané, že námietku pasívnej legitímácie podalo ministerstvo vnútra až po novele zákona 514/2003 Z.z. a to zákon 412/2012, ktorý sa stal účinným od 1.1.2013. Konanie sa však začalo za účinnosti ustanovení starého zákona a preto podľa názoru súdu žalobkyňa si správne uplatnila nárok u žalovaného Ministerstva vnútra SR, pričom súd v tejto veci poukazuje aj na rozhodnutie NS SR 3Cdo 194/2010 z ktorého je zrejmé, že vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci, preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR ako aj Generálna prokuratúra SR. Čo sa týka pasívnej legitímácie Ministerstva vnútra SR súd poukazuje na uznesenie NS SR z 18.8.2010 sp.zn. 4MCdo 15/2009, kde súd jasne konštatoval, že pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 veta prvá uvedeného zákona 514/2003 Z.z. tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnuté uplatniť výklad systematický a teleologický. Generálna prokuratúra a z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Keďže v tejto veci ako prvé bolo požiadané o prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvo vnútra, tak tento orgán je orgánom verejnej moci s ktorým koná v mene štátu súd. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd mal za to, že žaloba je dôvodná a preto jej v celom rozsahu vyhovel, ďalej sa zaoberal aj otázkou, kto v konaní mal byť pasívne legitimovaný a keďže v danom prípade zodpovednosť za škodu v zmysle § 3 zák. 514/2003 znáša štát, teda orgánom verejnej moci s ktorým súd konal, je Ministerstvo vnútra SR a teda z ministerstvom spravodlivosti nekonal.

4. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie a žiadala napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že návrh bude zamietnutý, trovy si neuplatnila. Poverená zást. Ministerstva vnútra Y. A. V. (č.l. 52 spisu) namietala, že treba aplikovať aj z uznesenia NS SR 5 M Cdo/7/2010, 5 M Cdo 18/2010 zo dňa 23.2.2011 a ďalšie, lebo nie je možné priznať náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ak nie sú splnené hmotnoprávne podmienky. Trovy konania nezahŕňajú aj náklady na predbežné prerokovanie nároku. Nejedná sa teda o škodu pri nákladoch na predbežné prerokovanie nároku. O.i. odvolateľka namietala, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, za škodu nemôže zodpovedať Ministerstvo vnútra. Neprichádza do úvahy ako ústredný orgán štátnej správy, ktorý má konať za SR podľa § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. Okresný prokurátor v Michalovciach podal na žalobkyňu žalobu, keď okresný súd žalobkyňu oslobodil, tento rozsudok bol zrušený Krajským súdom v Košiciach, vec bola vrátená Okresnému súdu Michalovce a potom už v konečnej fáze Krajský súd v Košiciach uznesením z roku 2010 zamietol odvolanie prokurátora voči tomuto rozsudku. Žalovaná namietala nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR a navrhuje, aby súd ustálil, že ústredným orgánom príslušným konaním vo veci na strane žalovaného je podľa § 4 cit.zák. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a poukazuje aj na predpoklady škody (nezákonné rozhodnutie, škoda, príčinná súvislosť a je zrejmé, že pri splnení predpokladov náhrady škody nemusí existovať nezákonné rozhodnutie a príčinná súvislosť (porovnaj rozsudok Krajského súdu B. Bystrici sp.zn. 13Co/123/2013). Orgánom procesne spôsobilým konať v mene Slovenskej republiky v tejto veci je GR Slovenskej republiky, lebo len generálna prokuratúra po zmene zákona konala následne po Ministerstve vnútra.

5. V podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobkyňa navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať trovy odvolacieho konania, ktoré nevyčísliła. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 M Cdo 15/2009 z 18.8.2010 už súdna judikatúra dôvodila, že právna úprava zodpovednosti štátu za škodu dospela rozhodovaním systematickým a logickým extenzívnym výkladom k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania a k oslobodeniu spod obžaloby, treba prihliadnuť na konkrétne okolnosti a vychádzať z toho, že čin nebol spáchaný a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, nárok na náhradu škody im patrí, lebo škoda vznikla začatím trestného stíhania a ide o fakticky nezákonné rozhodnutie.

6. V dovolacom konaní uznesení č. k. 7Cdo/191/2016-108 z 27. apríla 2017 bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. apríla 2015 sp. zn. 11Co/566/2014 zrušený a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, a odvolací súd bol viazaný rozhodnutím NS SR.

7. Dovolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie konceptom spravodlivého súdneho konania, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva z 18.2.1997 vo veci Hubert proti Švajčiarsku čís. 18990/91 s odkazom na § 27 tohto rozsudku, ďalej nálezom Ústavného súdu SR napr. II.ÚS/18/2013, lebo došlo k procesnej vade podľa predchádzajúcej právnej úpravy v § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., ktorá sa mala zohľadniť, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti bolo legitímnou požiadavkou strán sporu, aby sa oboznámila ďalším vyjadrením, ale vyjadrenie nebolo žalovanej doručené (Ministerstvo vnútra SR).

8. V podaní zo dňa 20.7.2017 žalovaná strana uviedla, že oni nezodpovedajú za škodu a prokurátor, keďže nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru v tomto spore, zo skutkových okolností vyplýva, že vyšetrovateľ Policajného zboru, alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, nebola splnená podmienka založenia pasívnej legitímácie Ministerstva vnútra SR, lebo vo veci nebol vydaný záväzný pokyn prokurátora, ktorý by nebol vyšetrovateľom splnený. Vyšetrovateľ je v úkonoch trestného konania samostatný, rozhoduje na základe vlastnej úvahy, ale len v prípade, ak z preskúmania spisového materiálu má prokurátor za to, že je potrebné vykonať úkon, ktorý dovtedy vykonaný nebol, je možné aby túto povinnosť uložil vyšetrovateľovi záväzným pokynom.

9. K výške škody sa nevyjadrovala. Okrem iného odvolací súd zistil z vyjadrenia žalobkyne po dovolaní, že podľa § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody zodpovedá v tomto spore práve žalovaná. Bola splnená podmienka vymedzená v ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v predmetnej veci.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (ešte raz po dovolaní) a verejným vyhlásením rozsudku potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že za žalovanú Slovenskú republiku koná Generálna prokuratúra SR podľa § 387 CSP.

11. Odvolací súd nemôže len odkázať na svoje pôvodné rozhodnutie len v otázke výšky škody so zreteľom na správnosť právneho posúdenia treba konštatovať, že závažnou otázkou, ktorú mal vyriešiť odvolací súd je to, či z hľadiska oslobodenia spod obžaloby žalobkyne E. L. konal alebo nekonal správny subjekt, teda či sa malo konať so Slovenskou republikou - Generálnou prokuratúrou SR, alebo mal už v štádiu odvolacieho konania konať s Ministerstvom vnútra SR, lebo bod 2, § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. jasne uvádza, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, konal v mene štátu a v trestnom konaní mal škodu spôsobiť buď vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník PZ a tento príslušník nemal konať na základe záväzného pokynu prokurátora. V pôvodnom rozsudku odvolací súd argumentačne vysvetlil svoje rozhodnutie, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je jeho neskorší výsledok trestného konania, lebo rozhodujúcim je výsledkom celého trestného konania, ktorým v tomto prípade bolo oslobodenie žalobkyne spod obžaloby, a to či už jedným alebo druhým pokynom.

12. Keďže súd prvej inštancie dôvodil, že nezákonné malo byť rozhodnutie vyšetrovateľa OR PZ v Michalovciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS:ORP-658/OEK-MI-207 zo dňa 29.11.2007, lebo bolo vznesené voči žalobkyňi obvinenie z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., a žalobkyňa proti uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť, v ktorej poukázala na chybné úvahy a nedostatočné skutkové a právne základy vzneseného obvinenia a na žalobkyňu prokurátor Okresnej prokuratúry Michalovce podal aj tak obžaloba, Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. zo dňa 22.4.2010 rozsudkom sp. zn. 3T/3/2008-236 ju spod obžaloby oslobodil. Advokátovi ona vyplatila podľa vystavenej faktúry zo dňa 11.4.2011 sumu 1.650,68 € a trovy vo veci predbežného prerokovania nároku spolu predstavujú 128,82 €, čo je aj priznaná výška 1.779,50 €.

13. Z uvedeného plynie, že podľa právnej úpravy zák. č. 412/2012 Z.z. účinnnej od 1. januára 2013, ktorou došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. sa uvádza, že v prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní treba vyriešiť, ktorý štátny orgán je oprávnený

konať v jeho mene v prípadnom konaní o náhradu škody. Nové ustanovenie určuje Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu len vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník PZ a prokurátor nezamietal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ. a contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z.). Uvedený záver, že štátnym orgánom oprávneným konať za štát (Slovenskú republiku) v súdnom konaní začatom do 31. decembra 2012 v prípade uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorým je uznesenia o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom PZ, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu za situácie, že poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu, príslušnému podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012 je s účinnosťou od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra SR. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že právna úprava napriek trestnému vymedzeniu kompetencií jednotlivých štátnych orgánov konať za štát aj po 1. januári 2013 ponechala v účinnosti okrem iného pre účely náhrady škody, ktoré vznikli v rámci trestného konania; aj možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátil poškodený so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku (tak ako tomu bolo v súdnom spore), pretože príslušné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu dopadá na prípady, kedy nie je možné príslušný štátny orgán (jeden konkrétny), v ktorého pôsobnosti došlo ku škode jednoznačne určiť podľa daných zákonných kritérií (§ 4 ods. 1 písm. a) až písm. l) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2013).

14. Odvolací súd ďalej poukazuje na rozsudok NS SR zo 14. októbra 2015 sp. zn. 8Cdo/289/2004, Zbierka stanovísk NS a súdov SR 1/2016 pod čís. R/6/2016 uverejnený, v ktorom sa prijal záver, že ak v trestnom konaní ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdeným obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zák. č. 412/2012 je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v tomto konaní súd ex offio (z úradnej povinnosti). Keďže prechodné ustanovenia zák. č. 412/2012 Z.z. neustanovujú inak, platí pre určenie príslušného orgánu zásada lex posterior derogat priori (lebo neskorší zákon ruší skorší zákon), čo je prejavom základnej zásady uplatňovanej v procesnom práve, totiž na procesné úkony v súdnom konaní sa zásadne aplikuje procesné právo platné a účinné v čase uskutočnenia procesného úkonu (II.ÚS/249/2205 Z.z.). Z uvedených záverov prijatých z rozhodnutí NS SR v Bratislave sú potom plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec a odvolací súd preto čiastočne inak rozhodol ako pôvodným rozsudkom a nevidí dôvod sa od takto ustálenej rozhodovacej praxe odkloniť.

15. Námieta nedostatku procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR je opodstatnená a keďže bola žalovaná Slovenská republika, ďalej už v odvolacom konaní potom odvolací súd konal s Generálnou prokuratúrou SR.

16. Pre úplnosť treba uviesť z hľadiska daného sporu, že podľa odvolacieho súdu otázka, či orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu mal v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, keďže zistené nedostatky v zastúpení žalovaného nemajú povahu nedostatku procesných podmienok konania (pozri aj rozsudok NS SR z 28. apríla 2008 sp. zn. 4Cdo/62/2008), bolo teda oznámené Generálnej prokuratúre SR s dorúčením stanovísk žalovaných (aj Ministerstva spravodlivosti SR a aj žaloba) pričom bol prijatý záver podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, R/6/2016 a aj keď žalobkyňa stále trvala na tom, že zodpovedá Ministerstvo vnútra SR, nie je to zákonný orgán, ktorý by mal znášať náhradu škody v súdnom spore, za SR má konať Generálna prokuratúra SR.

17. Okrem iného ak koná za SR Generálna prokuratúra SR, potom v konaní odvolací súd poukazuje na splnenie nových procesných predpisov podľa § 156 CSP a § 223 ods. 1 v spojení s § 374 CSP.

18. Nebolo preto dôvodné v tejto veci zrušovať rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 390 CSP.

19. Odvolací súd preto považoval odvoláciu námietku žalovaného subjektu za opodstatnenú a z hľadiska výšky priznaných trov je treba poukázať na priebeh konania, keď táto výška nebola namietaná a predstavuje aj trovy predbežného prejednávania, lebo výdavky patria do náhrady škody, keďže ich nemožno zahrnúť podľa citovaného zákona (zák. č. 514/2003 Z.z.) medzi výdavky trov konania a tieto patria poškodenej žalobkyni.

20. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 CSP aj vo vzťahu k ministerstvu vnútra.

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.